

РЕШЕНИЕ

№ 5928

гр. София, 29.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4324** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр.с чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисията по финансов надзор срещу решение от 13.2.2020 г. на СРС, 2 с-в, постановено по НАХД № 18023/2019 г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № Р-10-901/18.10.2019 г., издадено от заместник-председателя на Комисията по финансов надзор, с което на В. М. Х. е наложена глоба от 10000 лв., на основание чл. 221, ал. 1 ЗППЦК, за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро, пр.1, хип.1-ва от ЗППЦК.

Жалбоподателят твърди, че СРС правилно е установил фактическата обстановка по делото, но въпреки това е достигнал до неправилни изводи относно наличие на допуснато процесуално нарушение. В настоящия случай твърди, че не следва да се приложи чл. 17 ЗАНН. Съгласно чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро ЗППЦК данните, за които има забрана да се съдържат в отчетите, са изброени в условията на алтернативност, а не на кумулативност, поради което и всяка една от хипотезите представлява отделен състав на нарушение, като на основание чл. 18 ЗАНН следва да се наложат отделни наказания. Въззивният съд не е установил релевантната фактическа обстановка по отношение на останалите санкционни акта, поради което и е стигнал до неверни изводи. Налице са три отделни съставомерни нарушения. Неправилно е прието, че деянието е осъществено чрез бездействие. Евентуално, поддържа, че в случая следва да се ограничи приложението на правилото non bis in idem с цел защита финансовите

интереси и финансовите пазари на ЕС. Целта на ЗППЦК е осигуряване защита на инвеститорите доколкото с публикуване на неверни данни в ГФО се засяга в значителна степен основните цели на закона, тъй като участниците на финансовите пазари вземат своите решения именно въз основа на публично оповестената информация; публикуването на неверни данни е от значение и за надзорния орган. Налагането на три наказания е с цел поправка и превъзпитание, а извършителят, действал в качеството си на член на управителния орган на публично дружество, следва да отговаря на повишените изисквания на ЗППЦК. При определяне размера на глобата са взети предвид статистическите данни относно пазарна капитализация, брой финансови инструменти, и т.н.

Ответникът В. М. Х. оспорва жалбата. Решението на СРС е правилно. Следва да се приложи чл. 17 ЗАНН.

Представителят на СГП счита, че жалбата е основателна. Налице са предпоставки за отмяна на решението на СРС.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Видно от касационната жалба, касаторът не спори относно възприетата от СРС фактическа обстановка. А именно, че ответникът В. М. Х. е бил член на управителния съвет на публичното дружество [фирма]. Дружеството, като такова, е представило на 1.4.2019 г., в КФН годишен финансов отчет за своята дейност за финансовата 2018 г. Той е бил публикуван и чрез единната система за предоставяне на информация по ел.път. Прието е било за установено, че дружеството е извършило 10 покупки и продажби на вземания със [фирма]; те имат характер обаче на една пакетна сделка, формираща печалба от 4 683 277,96 лв., която попада в легалната дефиниция на „съществена сделка“ по смисъла на §1, т. 8 ДР на ЗППЦК, доколкото е възлизала на 19,5% от приходите на емитента. С посоченото дружество били констатирани още две сделки, като отново е прието, че е формирана печалба, която е била „съществена“. Ето защо е направен извод, че годишният финансов отчет за 2018 г., одобрен единодушно от членовете на управителния съвет на заседание от 22.3.2019 г., е съдържал неверни данни, в противоречие с чл. 100м, ал.1 ЗППЦК.

Установено е било още, че на ответника са били съставени още два акта - № Р-06-870/3-9-2919 г. и № Р-06-872/3.9.2019 г., като е вписано, че са извършени различни нарушения: едното се изразявало в това, че с отчета са били представени „непълни“, а с другото – „подвеждащи“ данни. Въз основа на АУАН Р-06-870/3.9.2019 г. е било издадено първото НП - № Р-10-892/18.10.2019 г. – за съставяне на „непълни“ данни, а въз основа на другия – НП Р-10-895/18.10.2019 г. – за „подвеждащи“ данни.

Процесното НП е последното, трето по ред, издадено от касатора – за неверни данни. Пред настоящата инстанция е представено решение на АССГ, XVIII касационен състав, с което е отменено решение № 36696/10.2.2010 г. на СРС и е отменено НП № Р-10-895/18.10.2019 г., с което на ответника е била наложена глоба в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро, предл.1, хипотеза 2-ра. Прието е, че следва да се приложи правилото на non bis idem.

Спорни по делото са възприетите от СРС изводи, а именно, че посредством описаната фактическа обстановка – наличие на сключени сделки, формиращи съществена печалба, които не са били отразени в гласувания единодушно и оповестен впоследствие годишен финансов отчет. СРС е приел, че изпълнителното деяние и по трите НП е едно. Дори и да е налице съвкупност от пороци, когато те са засегнали едни и същи данни, то следва да се възприеме, че е едно нарушение.

Годишният финансов отчет, както сочи и наименованието му, е единен комплексен документ. Изпълнителното деяние по чл.100м, ал.1, изр. 1-во ЗППЦК се състои в непредставяне на информацията, необходима на инвеститорите, за да вземат обосновано инвестиционно решение. Изр.2-ро посочва различни форми на изпълнителното деяние - то може да бъде реализирано чрез посочване на неверни, подвеждащи или непълни данни в отчета. Наличието на която и да е от хипотезите прави лицето административно-наказателно отговорно. Не възниква отделна отговорност, която да бъде реализирана по административен ред, поотделно, за неверни, подвеждащи или непълни обстоятелства в отчета. Изпълнителното деяние е осъществено с приемането на ГФО, съдържащ някоя от трите, посочени в закона хипотези, като наличието на повече от една не поражда възможността да бъде възбудено отделно административнонаказателно преследване на дееца. Правилно въззивният съд е стигнал до извода, че административното нарушение е само едно, характеризиращо се с дата, място и обстоятелства, които попълват елементите от фактическия състав на чл.100м, ал.1, изр. 1-во ЗППЦК. Количеството неверни, подвеждащи или непълни данни и тяхната значимост могат да имат значение за определяне размера на санкцията, но е недопустимо за всяка хипотеза да се налага отделно наказание. Изводите, до които е достигнал въззивният съд в този смисъл, са правилни и съответни на разума и целта на закона, както и в съответствие с един от основните принципи на „non bis in idem”. Неспазването на този принцип ще води и до неспазване на закона и до заобикаляне на принципа за законоустановеност. В случая този принцип е нарушен, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление.

На последно място, позоваването на практиката на СЕС по дела С-524/15 и С-537/16 е неотнормимо, тъй като с цитираните решения се допуска изключение от принципа „non bis in idem” за кумулиране на наказателно и административнонаказателно производство, какъвто процесният случай не е.

Ето защо настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По разноските. Предвид изхода на спора на ответника следва да се присъдят разноски. Съгласно представения списък същите вързлизат на 1200 лв. за адвокатско възнаграждение. Ответникът е направил възражение за прекомерност, което съдят намира за основателно. Делото не е с голяма фактическа и правна сложност; не са събирани доказателства; проведено е само едно съдебно заседание. Ето защо следва да се намалят направените разноски до минималния размер съгласно Наредба № 1 за

минималните размери на адвокатските възнаграждения, което на основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3, следва да се определи в размер на 830 лв.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.2.2020 г. на СРС, 2 с-в, постановено по НАХД № 18023/2019 г.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на В. М. Х., ЕГН 66091464489 сумата от 830 лв. разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.